

Despre un monah care a scos pe mama lui din iad

Episcopul Teodorit al Cirului, care a trăit în secolul V și care ne-a lăsat multe tâlcuiți la textele sfinte, povestește că odată l-a cercetat un monah, cere venea de foarte departe.

L-a primit, dându-i să mănânce și să se odihnească. În timp ce mânca, episcopul a observat că monahul folosea numai mâna stângă și că dreapta sa era înfășurată într-o bucată de rasă veche.

Episcopul l-a întrebat de ce are mâna înfășurată și mai ales într-o rasă găurită, deși se vedea din toată îmbrăcămintea sa că nu era un monah zdrențăros. Chiar a vrut să-i descopere mâna să vadă, așa cum bănuia, dacă are vreo rană, însă monahul nu l-a lăsat, ci și-a acoperit-o repede, pentru că începuse să iasă o duhoare nesuferită din ea. Apoi monahul i-a povestit următoarele episcopului:

„Preasfințite, eu am avut o mamă foarte frumoasă și foarte bună, care, din nefericire, de foarte devreme, după ce a rămas văduvă, a apucat un drum rău și a devenit desfrânată. Datorită mării ei frumuseți, a dobândit și o mare „clientelă”, care i-a adus o mare bogăție. Și astfel eu am crescut în mare desfătare și bogăție. Dar când am crescut și am început să înțeleg ce se întâmplă, scârbindu-mă de această stare a maicii mele, m-am depărtat de ea pentru o perioadă de vreme și am mers la o mănăstire.

După o vreme m-am înștiințat că mama mea a murit de năprasnă, iar toată acea uriașă avere, pe care mama mea a dobândit-o prin păcat, era deja a mea. Am mers și toată acea avere, până la ultimul bănuț, am împărțit-o săracilor, după care am plecat iarăși în pustie, rugându-mă pentru mântuirea mamei mele. Desigur mă mai rugam și pentru tatăl meu, deși nu l-am cunoscut, căci atunci când a murit, eu eram prunc.

Mă rugam neîncetat la Dumnezeu ca să mă înștiințeze dacă au fost de folos milosteniile pe care le dădusem la toate mănăstirile cunoscute pe atunci, ca să se roage pentru sufletul maicii mele și să facă mai multe sărindare. După un an am mers la Ierusalim și i-am povestit patriarhului de atunci toate cele întâmplate. Iar acela mi-a spus:

– Foarte bine ai făcut că ai împărțit toată această uriașă avere săracilor și ai dat la mănăstiri ca să se facă Liturghii pentru mama ta, dar cât privește înștiințările pe care le ceri, referitoare la locul unde se află sufletul maicii tale, eu nu sunt vrednic să-ți răspund. Nici aici în Ierusalim și în locurile din jur nu există vreun Stareț mai-înainte-văzător, care să te poată înștiința despre un astfel de lucru tainic.

Am luat atunci binecuvântare de la patriarh și am mers în Tebaida Egiptului. Acolo, într-adevăr am cunoscut mulți părinți și asceți, dar toți m-au trimis la un avvă, care locuia în pustia cea mai adâncă și care putea să mă ajute. Și astfel, cu o traistă pe umăr, cu puțină apă și pâine am pornit să-l aflu pe acel avvă. Părinții îmi spusese că la prima peșteră pe care o voi întâlni, acolo îl voi afla.

Și într-adevăr, după o călătorie de treizeci de zile am găsit peștera și pe acel bărbat sfânt, care ieșise la intrarea peșterii și mă aștepta. I-am făcut metanie, am căzut la picioarele lui, i-a sărutat degetele și cu lacrimi în ochi i-am povestit viața maicii mele și ce am făcut eu pentru mântuirea sufletului ei, adică milosteniile și sărindarele pe care le-am făcut.

– Fiule, ceea ce ceri să afli de la mine este ceva foarte mare. Dar fiindcă ai făcut o osteneală atât de mare, călătorind treizeci de zile ca să ajungi până aici, Îl vom ruga pe Dumnezeu împreună, ca să ne spună unde se află sufletul maicii tale.

Apoi sfântul pustnic a ieșit afară la intrarea în peșteră, a luat o piatră și a făcut un cerc, după care mi-a spus:

– Să stai în picioare în acest cerc șapte zile fără să te așezi. Nu vei bea și nu vei mânca nimic, nici nu te vei mișca. Șapte zile și șapte nopți în picioare și nemișcat te vei ruga continuu pentru ca Dumnezeu să ne miluiască, să ne lumineze și să ne descopere starea sufletului maicii tale. Îl vei ruga neîncetat pe Dumnezeu cu lacrimi, care în fiecare zi trebuie să se înmulțească. Voi face și eu exact același lucru în peșteră.

Și s-a făcut întocmai cum a spus acel bătrân sfânt și pustnic renumit. Când a sosit noaptea zilei a șaptea, a fost răpită mintea monahului la Cer și a văzut cele înfricoșătoare ale Împărăției lui Dumnezeu, și cum că Dumnezeu este prezent și în Rai și în iad. În Rai sufletele se bucură, iar în iad se chinuiesc.

Apoi a văzut în partea stângă un lac înfricoșător, o mocirlă plină de necurăție, noroi și o nesuferită duhoare. Un amestec înfricoșător care fierbea și clocotea. În acest înfricoșător lac care ardea cu foc, așa cum ne arată Apocalipsa, ultima Carte a Noului Testament, a văzut cum se suie și coboară sufletele. Când se afundau în acel lac, când se ridicau, parcă să răsuflă, și iarăși se afundau și se ridicau, fără

sfârșit. Și așa cum fierbe cineva fasolea sau năutul, care, odată cu fierberea, urcă și coboară mereu, tot astfel vedea și acele nefericite suflete cum urcau și coborau la nesfârșit.

La un moment dat, a recunoscut-o pe mama sa, văzându-i capul. L-a recunoscut și ea pe fiul ei, care se afla pe malul lacului, și a strigat:

– Fiul meu, milă!!! Ajutor!!!

Și s-a afundat în adânc. Apoi iarăși a ieșit, de data aceasta până la jumătate și a strigat din nou:

– Milă! Milă! Ajutor! Ajutor! Fiul meu, ajută-mă! Ajută-mă! Mă ard, mă înec, mă chinuiesc, sufăr!

Și iarăși s-a afundat. Apoi a ieșit a treia oară. Atât de mare și sfâșietoare era durerea mea și atât de puternică dorința mea, încât în clipa în care s-a afundat, mi-am băgat mâna în acea mocirlă, am apucat-o pe mama de păr și cu multă silă am tras-o afară. Atunci am văzut lângă mine o preafrumoasă cristelniță de aur, iar dintr-o stâncă, care de fapt nu era stâncă, dar nici nu știam exact ce era, curgea apă limpede care, deși curgea mereu, nu umplea cristelnița. Apoi am luat-o pe mama mea și am băgat-o în acea cristelniță, unde s-a spălat, s-a curățat și s-a făcut albă ca zăpada. După aceea am scos-o din cristelniță și niște tineri îmbrăcați în alb, care se aflaseră acolo, i-au dat niște haine albe cu care s-a îmbrăcat și apoi a fost așezată în ceata Sfinților. Iar ea, stând între acei tineri luminoși și strălucitori, care se bucurau în desfătarea Împărăției lui Dumnezeu, îmi mulțumea continuu, până ce mi-am venit în sine.

Și în dimineața celei de a șaptea zi m-am aflat tot acolo afară, în mijlocul cercului. Dar acum nu-L mai rugam pentru mântuirea mamei mele, ci îi mulțumeam neîncetat pentru binefacerea ce a arătat-o maicii mele.

Când acel bătrân sfânt m-a întrebat ce am văzut în acea noapte, i-am povestit totul. Și, desigur, am izbucnit în plâns, mulțumind lui Dumnezeu și Mântuitorului nostru pentru nemărginita Sa milostivire că a scos din iad sufletul maicii mele. Însă mâna mea pe care am băgat-o până la cot în acel înfricoșător lac arzător, plin de murdărie și duhoare, nu numai că era arsă, ci și mirosea înfricoșător.

– Părinte, i-am spus acelui sfânt bătrân, te rog mult, fă ceva și vindecă-mi mâna!

Dar acela mi-a spus:

– Nu! Ci o vei arăta tuturor până ce vei muri. Este dovada puterii mari a Dumnezeieștii Liturghii, a Parastaselor, a Trisaghioanelor, a rugăciunilor și a milosteniilor făcute pentru cei adormiți.

Apoi și-a sfâșiat rasa și dându-mi o bucată mi-a spus:

– Înfășoară-ți mâna cu ea! Vezi? Acum mâna răspândește mireasmă. Însă pentru cei care se îndoiesc de cele pe care le vei spune, s-o descoperi, ca să le dovedești adevărul istorisirii despre mântuirea sufletului maicii tale”.

Până aici este istorisirea monahului despre cum a binevoit Dumnezeu să mântuiască sufletul maicii sale. După aceasta monahul i-a spus episcopului:

– Preasfințite, la început ați descoperit puțin mâna mea, dar s-o vedeți acum întregă.

Și dezvelindu-și monahul toată mâna, a ieșit un miros atât de urât, încât episcopul n-a suferit, ci a fugit din cameră. Atât de înfricoșătoare era duhoarea ce ieșea din mână. Însă acea bucată de rasă a aceluși binecuvântat Avvă era sfințită, de aceea scotea o mireasmă atât de plăcută.

Extras din "Fapte minunate de la Parinti athoniti", Manastirea Sihastria, 2004